

LÀM THẾ NÀO HÀNG PHỤC PHIÊN NÃO

Phần 3

(Trích lục từ Kinh Hoa Nghiêm, Phẩm Thế Chủ Diệu Nghiêm Thứ Nhất)

Người giảng: Lão Hòa Thượng Tịnh Không

Giảng tại: Báo Ân Đường Học hội Tịnh Tông Singapore

Địa điểm: Đạo tràng Cư Sĩ Lâm Singapore

Thời gian: Tháng 08 năm 2000

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ

Biên tập: Diệu Hiền cư sĩ

Không luận là ở thuận cảnh hay là nghịch cảnh, thiện duyên hay là ác duyên, bạn đều tự tại, bạn đều tràn đầy trí tuệ. Vì sao vậy? Vì chính bạn không có ý niệm được mất. Việc này ta đã làm tốt rồi, ta không có được cái gì tốt cả, mọi người được tốt thôi; nếu việc này ta làm không thành công thì ta cũng không có tổn thất, tổn thất của mọi người, tổn thất của xã hội, không hề có liên quan với cá nhân ta, bạn nói xem cá nhân ta làm sao không an vui, làm sao không tự tại?! Cho nên cá nhân tràn đầy trí tuệ thì nhất định không có phiền não, trí tuệ mất đi rồi thì phiền não liền hiện hành, đó là vì sao vậy? Ý niệm tự tư tự lợi xen tạp ở trong đó. Việc này Phật đã nói, chính là bạn tu học tất cả thiện pháp nhưng trong đó xen tạp bất thiện, sợ được sợ mất, có được rồi thì hoan hỉ, mất đi rồi thì đau buồn, vậy thì bất thiện, xen tạp bất thiện. Thuần thiện là nhất định không có xen tạp danh vọng lợi dưỡng ở trong đó, không xen tạp tham sân si mạn, nhất định là vô ngã. Trên Kinh Kim Cang nói: “vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sanh tướng, vô thọ giả tướng”, thì họ làm sao mà không tự tại chứ? Như vậy thì câu “chúng tướng vi nghiêm thật đã thông hiểu rồi, thật có thể triển khai ngay trong cuộc sống hiện tại của chúng ta. Làm sao để triển khai ngay trong cuộc sống hiện tại của chúng ta? Vì tất cả chúng sanh làm ra tấm gương tốt nhất, chúng sanh khởi tâm động niệm đều vì lợi ích của chính họ, bạn khởi tâm động niệm đều vì xã hội, vì chúng sanh, không vì chính mình, thì đây chính là “chúng tướng vi nghiêm”.

Xã hội hiện tại mọi người tranh lợi, người học Phật chúng ta xem cái lợi rất nhạt, xem cái lợi rất nhẹ, cho nên người học Phật cùng với bất cứ người nào trong mọi tầng lớp đều không có xung đột, đều có thể làm bạn rất tốt. Vì sao vậy? Cái họ muốn ta đều không muốn, cái ta muốn thì họ lại không muốn nên không có xung đột. Họ muốn tranh thì ta muốn nhường, họ không muốn nhường thì ta lại không muốn tranh, vậy thì không thể thành bạn tốt được hay sao? Không thể làm bạn là vì có xung đột, hai người đều tranh nhau thì sẽ khó thôi, hai người nhường nhau thì sẽ tốt hơn. Một người tranh một người nhường thì bình an vô sự, tai nạn sẽ không thể xuất hiện. Cho nên chúng ta xem thử xã hội hiện tại, cách nghĩ và cách nói của mọi người là gì? Cách làm của họ ra sao? Chúng ta nên tỉ mỉ quan sát, họ đều là trái nghịch với tánh đức nhưng tương ứng với tai

nạn. Chư Phật Như Lai rủ lòng thương bằng cách nào? Nhà Phật giảng từ bi, giảng nói phương tiện, giảng nói Tứ nhiếp pháp, Lục độ, Tam vô lậu học. Giảng ở đâu vậy? Không phải ở trong sách vở, mà muốn học trò đời sau chúng ta làm ra để cho người xem. Từ bi của Phật ở đâu vậy? Từ bi của Phật ở trong tâm của ta, ở ngay hành vi của ta; phương tiện của Phật ở ngay trong đời nhân xử thế tiếp vật thường ngày của chúng ta. Phật giảng Tứ nhiếp pháp, Lục độ, chúng ta đều phải đem ra thực hiện thì việc này chính là “chúng ta tướng vi nghiêm”.

Học trò của Phật là đại biểu cho Phật, thế nhưng chúng ta thử nghĩ xem, chúng ta có phải thật là học trò của Phật hay không? Khởi tâm động niệm, đời sống việc làm có giống một Bồ Tát hay không? Quả nhiên giống thì không hổ thẹn là đệ tử của Như Lai. Nếu như không giống, khởi tâm động niệm, hành vi việc làm hoàn toàn trái với dạy bảo của Phật thì sai rồi, đó là học trò hư của Phật, là đứa con hư của Phật. Chúng ta có thể làm việc như vậy sao? Không thể đem Phật đức từ ngay trong tâm hạnh của chúng ta biểu hiện ra thì chúng ta có tội, chúng ta có lỗi với Phật Bồ Tát. Nhìn thấy người khác làm thiện, xem thấy người khác làm việc tốt thì chúng ta hay khởi tâm đố kỵ, nhìn thấy người không bằng như ta thì chúng ta hay khởi tâm ngạo mạn, xem thường người ta. Như vậy không phải đệ tử Phật. Chúng ta phải cố gắng nghĩ xem chúng ta có những tâm bệnh này hay không? Nếu có thì phải mau sửa đổi, không có thì càng thêm khích lệ là chính mình làm được không tệ, loại tâm bệnh này vĩnh viễn không được phạm phải.

Phật Bồ Tát dạy bảo chúng ta “thành nhân chi mỹ, không thành nhân chi ác”. Người khác có làm được việc tốt thì chúng ta phải tận tâm tận lực giúp đỡ họ, thành tựu cho họ, làm gì có thể chướng ngại họ chứ! Làm sao có thể phá hoại việc tốt, việc có thể có lợi ích cho xã hội chứ! Đem một thí dụ rõ ràng nhất của ngày nay để nói, có lợi đối với an định xã hội, có lợi đối với hòa bình thế giới, có lợi đối với sự phồn vinh, có lợi cho việc hợp tác, thì đều là việc tốt, ta làm hay họ làm là như nhau. Người thông minh thích người khác làm, người khác làm thì mình được ít việc, mình đến giúp đỡ họ. Người phụ trách làm rất khổ cực, chúng ta ở bên cạnh hiệp trợ. Thế nên ở Singapore này, bạn thấy Thiên Chúa giáo, Ki Tô giáo, Hồi giáo, Ấn Độ giáo, họ làm rất nhiều việc từ thiện phúc lợi, giúp đỡ xã hội, giúp đỡ những chúng sanh nghèo thiếu khổ nạn, chăm sóc người già, chăm sóc người bệnh, chăm sóc trẻ thơ, họ đã làm được rất nhiều. Tôi đi đến chỗ họ, tôi đều hay quyên một ít tiền tặng cho họ. Đồng tu Phật môn chúng ta có rất nhiều người không hiểu được cái đạo lý này, còn đến chát vấn tôi. Họ nói, Pháp sư à! Phật giáo chúng ta đem tiền đến cúng dường Ngài, vì sao Ngài đem đi cúng dường cho ngoại đạo, vì sao Ngài cho họ vậy? Thành thật mà nói, họ ở trong xã hội làm kinh tế không thể phát tài, vì sao vậy? Không biết được việc đầu tư. Người ta thành lập viện dưỡng lão, thành lập cô nhi viện, làm được rất tốt, chúng ta đưa tiền qua là chúng ta đầu tư, ta đầu tư thì là ta cổ đông của họ, trong việc làm đó của họ ta có một phần công đức, họ đi làm ta không cần phải đi làm. Các vị ở trong xã hội làm kinh tế biết được đầu tư,

thì chúng ta ở mỗi nơi đều có đầu tư, những việc tốt đó chẳng phải đều biến thành việc tốt của ta sao? Công đức của họ cùng với công đức của ta kết thành một thể, không nên phân biệt. Trong xã hội có nhiều người khổ đau đến như vậy, nếu họ nói: “được rồi, tôi không giúp đỡ cho họ, bạn đến lo liệu đi”. Nhưng chính bạn lại không thể chăm sóc, lại không giúp đỡ người khác chăm sóc thì bạn là tội nhân của xã hội. Bạn làm gì hiểu được Phật pháp.

Trong kinh Phật, tứ hoằng thế nguyện mọi người đều đọc qua: “chúng sanh vô biên thế nguyện độ”, câu nói này giải thích như thế nào? Bạn đọc mỗi ngày nhưng không hiểu được cái ý của nó. Chúng sanh vô biên thế nguyện độ: chúng sanh này là không có giới hạn, không thể nói chúng ta là người Trung Quốc thì ta chỉ độ chúng sanh Trung Quốc, còn đó là người nước ngoài thì ta không độ họ. Chúng sanh vô biên thế nguyện độ, phía sau có thêm chú giải hay không vậy? Có nói người ngoại quốc thì không độ, không giống chủng tộc thì không độ, không cùng tôn giáo thì không độ, có thêm lời chú giải này hay không? Không hề có. Không có thêm thì là toàn bộ thấy đều bao gồm trong đó, quyết không thể phân cõi nước. Trong Phật kinh thường gọi quốc độ, chính là hiện tại chúng ta gọi là quốc gia. Không nên phân quốc gia, không nên phân chủng tộc, không nên phân tôn giáo, xem thấy chúng sanh cần đến sự giúp đỡ thì lập tức liền giúp đỡ, nhất định không có do dự, nhất định dùng tâm chân thành, tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng để đối nhân xử thế tiếp vật. Đây là Phật dạy cho chúng ta, chúng ta phải thể hiện ra cái tướng này.

Cụ túc là viên mãn, không hề có chút khiếm khuyết, chúng ta có thể xả mình vì người, mỗi niệm đều vì xã hội, mỗi niệm đều vì giúp Phật Bồ Tát giáo hóa chúng sanh. Ba mươi mấy năm trước, tôi ở Đài Bắc lần đầu giảng Kinh Hoa Nghiêm, lúc đó in kinh vẫn là quyển nhỏ, quyển nhỏ loại 32, quyển bỏ túi. Một bộ Kinh Hoa Nghiêm tổng cộng 12 quyển, lúc đó giá thành in một quyển ở Đài Loan là 2 đồng Đài tệ, một bộ Kinh Hoa Nghiêm là 24 đồng. Tôi ở ngay trong cuộc sống thường ngày dùng 2 đồng tiền, tôi liền nghĩ ngay là 2 đồng này tôi có thể tiết kiệm được hay không? Nếu như có thể tiết kiệm lại thì thế gian này liền có thêm được một quyển Kinh Hoa Nghiêm, kết thêm pháp duyên với chúng sanh. Nếu tôi dùng 24 đồng thì sẽ không có thêm một bộ Kinh Hoa Nghiêm nữa, dùng hết 2 đồng thì không có thêm một quyển. Khổng Lão Phu Tử dạy chúng ta tiết kiệm, Phật Đà dạy chúng ta tích phước. Chúng ta tiết kiệm là lợi ích xã hội đại chúng, lợi ích chánh pháp cứu trụ. Thế là chúng ta liền biết được, đời sống lãng phí là tội lỗi, ham thích hưởng thụ là tội. Không ham thích hưởng thụ nhưng do vô ý lãng phí là lỗi lầm, có ý là tội, vô ý là lỗi.

Tỉ mỉ mà quán sát, phản tỉnh thì mới biết được chính mình từ sớm đến tối đã làm những việc gì. Đây gọi là khai ngộ. Thông suốt gọi là khai ngộ. Ngộ rồi thì khởi tu. Nếu đem những lỗi lầm này sửa đổi lại thì gọi là tu hành. Giáo dục của Phật Đà là giáo dục hiện thực nhất, giáo dục hữu dụng nhất, học rồi lập tức liền có chỗ dùng. Giáo dục của Phật Đà so với giáo dục thông thường ở các trường học là không giống nhau. Giáo dục

thông thường ở các trường học, bạn xem chúng ta từ nhỏ học tiểu học, học trung học, học đại học, học được những thứ này có dùng được chỗ nào đâu? Lãng phí rất nhiều thời gian, lãng phí nhiều tinh lực đến như vậy thật đáng tiếc! Học được rất nhiều thứ nhưng đều không dùng đến, đó là phương thức giáo dục của phương tây. Giáo dục cổ xưa của Trung Quốc không phải như vậy, giáo học từ xưa đến nay của Trung Quốc, Đạo gia, Nho gia, Phật pháp là phải chú trọng thực học, thực dụng. Tiểu học của thời xưa dạy cái gì? Hiện tại rất ít người biết. Nếu như chúng ta đi lật xem sách cổ thì hiểu rõ thôi. Tiểu học của thời xưa hoàn toàn là giáo dục đời sống, dạy bạn làm thế nào đối nhân xử thế, huấn luyện từ nhỏ. Thế nên người phương tây xem thấy phương pháp giáo dục này của người Trung Quốc thì lắc đầu, vì sao vậy? Trẻ thơ rất thiên chân, rất hoạt bát, nhưng lại đem chúng quản giống như một người lớn vậy, mọi thứ đều bó buộc chúng, không cho chúng tự do, việc này người ngoại quốc không tán thành. Họ không hề hiểu được, bó buộc lúc nhỏ thì khi chúng lớn lên tự do, lúc nhỏ thì mở rộng, không quản chúng, cho chúng phóng túng, lớn lên rồi tạo nghiệp, phạm tội, bị người nhốt vào trong lao ngục thì hoàn toàn không được tự do. Việc này người ngoại quốc không hề nghĩ đến, người ngoại quốc chỉ nhìn trước mắt mà không nghĩ đến tương lai. Người Trung Quốc nghĩ được rất sâu xa, không những nghĩ đến ngay đời này của bạn, mà còn nghĩ đến đời sau, cái này gọi là chịu trách nhiệm đối với lịch sử, chịu trách nhiệm đối với đời sau, đó là trí tuệ của người Trung Quốc, trí tuệ của người Đông phương.

Người phương tây chỉ có thông minh, chỉ có trước mắt, không hề nghĩ đến sâu xa. Cho nên Ai Nhân Tư Đản là người phương tây, không phải người Trung Quốc. Nếu ông là người Trung Quốc thì ông nhất định sẽ không phát minh ra đầu đạn nguyên tử, nếu ông biết thì ông cũng sẽ không nói. Cho nên người ngoại quốc không nghĩ đến hậu quả, người Trung Quốc khởi tâm động niệm trước tiên suy nghĩ đến hậu quả, hậu quả bất thiện thì việc này không thể làm, hậu quả là thiện thì mới có thể làm, trước mắt có lợi ích nhưng tương lai không có lợi ích thì không thể làm. Cần phải đời sau có lợi ích, tương lai có lợi ích thì đó mới chân thật là việc tốt. Thế nên loại tư tưởng này, cách làm này ở trong sách xưa Trung Quốc rất nhiều, phương pháp này có thể cứu văn xã hội, có thể cứu văn kiếp nạn thế gian này. Người thông minh nước ngoài gần đây, người có trí tuệ cũng phát hiện ra, cũng quan sát thấy. Cho nên khoảng năm 70, tôi nghe nói tiến sĩ Thang Ân Tử nước Anh ở trong một lần hội nghị quốc tế tại Âu Châu có nói đến là để giải quyết vấn đề xã hội của thế kỷ 21 thì chỉ có học thuyết Khổng Mạnh và Phật pháp đại thừa. Việc này không phải người Trung Quốc nói mà là người ngoại quốc nói.

Cho nên ngày nay ở nước Anh, trong giáo trình tiểu học, trung học, đại học đều có kinh Phật. Ba năm trước tôi nghe được tin tức này, cảm thấy rất là kinh ngạc, đó là một quốc gia của Ki Tô giáo nhưng hiện tại từ nhỏ thì đã dạy Phật học, đã có giáo trình Phật học. Họ đem sách giáo khoa của họ gửi đến cho tôi xem, bộ tư liệu này dường như là để ở Đạt La Tư, tiếp theo đó là Úc Châu cũng có hứng thú. Hiện tại Úc Châu, tiểu học, trung học, đại học, đều có giáo trình Phật kinh. Trung Quốc chúng ta thì không có.

Ngày trước Singapore có nhưng hiện tại phế bỏ rồi. Nhất định là khi toàn bộ người tây phương học Phật, người Trung Quốc cũng sẽ từ từ theo sau, nhất định phải là người tây phương dẫn đầu thì chúng ta mới có thể tin tưởng. Lão tổ tông chúng ta nói cũng đều không được xem trọng, nhưng người ngoại quốc nói thì được xem trọng, đây là bị ai của người Trung Quốc. Quốc vận của người Trung Quốc trong hơn 200 năm qua không thể nào chấn hưng, nguyên nhân là do đâu? Do đánh mất đi lòng tự tin của dân tộc. Tâm lý sùng bái phương tây này khiến cho chúng ta vĩnh viễn không thể ngẩng đầu, vĩnh viễn không thể phục hưng. Trung Quốc lúc nào thì có thể phục hưng vậy? Khi hồi phục lòng tự tin dân tộc chính mình thì Trung Quốc mới có thể giàu mạnh. Nếu như không hồi phục lòng tự tin dân tộc thì ở thế gian này, Trung Quốc vĩnh viễn là nước thứ hai, đây là đã làm được rất tốt, rất cao rồi. Nếu làm không được tốt, thì là nước thứ ba, làm được tốt nhất cũng chẳng qua là nước thứ hai mà thôi, mãi mãi là phải đi theo người khác. Đây chân thật là bị ai.

Người ngoại quốc tương lai sẽ dẫn đầu lãnh đạo thế giới. Họ dùng cái gì vậy? Dùng Tứ Thư Ngũ Kinh của chúng ta, dùng Phật pháp đại thừa. Theo tôi nghĩ là rất có khả năng là tương lai họ sẽ dùng Kinh Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm, bởi vì trong Phật pháp đại thừa, kinh này đại biểu cụ thể nhất, là sách giáo khoa hoàn chỉnh nhất. Ngày trước tiên sinh Đông Phương Mỹ bình luận bộ sách này, ông nói Kinh Hoa Nghiêm là khái luận của Phật pháp đại thừa, lời nói này rất có đạo lý. Hoằng Nhất Đại Sư hướng dẫn phân tử tri thức học Phật bắt đầu vào từ bộ kinh nào vậy? Bắt đầu từ sơ sao của Kinh Hoa Nghiêm. Đây là Ngài chỉ đạo phân tử trí thức có cái nhìn sâu xa. Ngài chân thật là chuyên gia, trong xã hội chúng ta thông thường gọi là người tái sinh, Ngài không phải là người tái sinh thì Ngài làm sao biết được con đường này? Ngài đã đi qua con đường này thì Ngài biết được con đường này là chính xác, con đường này là đường tắt. Người chân thật có thể thông đạt đại thừa, nhận biết học thuyết của nhà Nho hiện tại thật đã không còn nhiều. Nhưng chúng ta có thể thấy được một hiện tượng của hưng vượng, đó chính là ở ngoại quốc. Rất nhiều trường đại học ở ngoại quốc đều có lập khoa Hán văn. Tôi đã tham quan qua mấy trường Đại học, họ rất chăm chỉ nỗ lực để nghiên cứu triết học phương đông, khẳng định văn hóa phương đông. Điều này chính là nói lên rằng văn hóa truyền thống tây phương đã không thể cứu được xã hội tây phương, cho nên họ đến đông phương tìm bảo vật. Tiến sĩ Thang An Tử là người chỉ đạo dẫn đầu cho họ.

Thế nhưng, người Trung Quốc chúng ta học tập kinh điển, văn hóa, triết học của Trung Quốc thuận tiện hơn người ngoại quốc rất nhiều, thành tựu của chúng ta cũng khẳng định vượt qua hơn họ. Nhưng vấn đề là gì? Ai chịu phát tâm đến làm? Phải đem những đạo lý này, giáo huấn này thực tiễn ngay trong đời sống thực tế của chính mình, chân thật làm ra “chúng tướng vi nghiêm tất cụ túc”, thì bạn mới chân thật kế nhập được cảnh giới. Nếu bạn không chịu làm thì chỉ dừng ở học thuật, không thể thực tiễn, như vậy liền biến thành huyền học, không khởi tác dụng. Người chân thật thông minh,

người chân thật có trí tuệ, có phước đức thì họ mới y giáo phụng hành, họ sẽ làm, họ liền được lợi ích chân thật. Ta đối với Phật pháp, tín ngưỡng kiên định như vậy là ta có được sự tốt đẹp trong Phật pháp. Phật thường hay nói: “liạ khổ được vui”. Ta thật đã được liạ khổ được vui nếu Phật dạy chúng ta làm như thế nào thì ta thành thật trung thực mà học làm theo, dạy ta không nên làm thì ta thành thật trung thực không làm, như vậy cái ta được là rất an vui. Cho nên tôi cũng thường hay nói: ở cái thế giới hiện tại này, người hạnh phúc nhất, tôi thừa nhận đó là tôi, không có người nào có thể hạnh phúc hơn tôi, không có người nào an lạc hơn tôi. Vì sao vậy? Trong lòng tôi không có lo lắng, không có vướng bận, các vị đều có sốt ruột trong lòng, tôi thì không có, tôi thì an vui hơn với các vị, đời sống của các vị có áp lực, tôi rất thông thả, không có bất cứ áp lực nào. Cho nên nếu chính bạn hiểu được thì sẽ trải qua đời sống, rất hạnh phúc, rất viên mãn.

Thế nào là đời sống rất hạnh phúc, rất viên mãn? Là không cần bất cứ thứ gì. Như vậy thì bạn sẽ rất sợ, không cần bất cứ thứ gì có thể được sao? Vậy ngày mai ăn cơm đến chỗ nào ăn đây? Đi đến Cư Sĩ Lâm ăn. Lời Phật nói với chúng ta là không hề sai, mỗi ngày đang tu phước thì làm gì không có phước báo chứ? Mỗi ngày đang tu bố thí thì bạn làm sao có thể thiếu hụt chứ? Nhà Phật thường nói: “Phật thị môn trung hữu cầu tất ứng”. Trong lòng chúng ta vừa khởi ý niệm thì họ liền có cảm ứng, xác thực hữu cầu tất ứng. Thế nhưng bạn cầu phải cầu cho hợp lý, nếu như vì lòng tham mà cầu, vì tâm sân mà cầu, vì ngu si mà cầu thì sẽ không có cảm ứng, Phật Bồ Tát sẽ không giúp đỡ bạn. Nếu bạn như lý như pháp mà cầu thì nhất định có cảm ứng.

Khi tôi mới bắt đầu học Phật, tôi không cầu bất cứ thứ gì, chỉ cầu kinh sách, đó là do tôi cần phải đọc. Nghe nói kinh sách này có những chú giải nào hay, tôi khởi tâm động niệm nghĩ muốn có, thì trong một hai tháng liền có người đưa đến, rất kỳ lạ. Tôi nhớ được, có một bộ sách thời gian dài nhất là nửa năm tôi mới có được, cuốn Trung Quán Luận Sớ, hơn nửa quyển sách có được này đều là quyển in rất tốt. Tôi ở Đài Trung học Kinh Lăng Nghiêm với lão cư sĩ Lý Bình Nam, có một hôm lão cư sĩ nói với tôi, ông nói trong chú giải xưa của Kinh Lăng Nghiêm có những quyển nào, những quyển nào chú giải hay, ông liệt kê ra. Tôi nói, thưa thầy, những quyển sách này con đều có hết. Thầy nói, ông làm sao có được? Tôi nói, con ngày ngày nghĩ đến thì nghĩ ra được. Thầy nói, thật kỳ diệu! Tôi học Lăng Nghiêm với thầy, tôi phải thu thập chú giải xưa của Kinh Lăng Nghiêm để làm tư liệu tham khảo, quả nhiên thời gian chưa đến một năm thì tôi đã thu thập được hơn 20 loại, rất đầy đủ. Những điều Ngài giảng tôi đều có trong tay, cho nên Ngài mượn của tôi để tham khảo. Hữu cầu tất ứng, phương pháp này là do Đại Sư Chương Gia dạy cho tôi, như lý như pháp mà cầu.

Vào lúc đó, tôi có một người bạn đồng tu là người xuất gia, ông cũng mỗi ngày lay Phật, ông cầu một cái tủ lạnh, cầu đến ba năm cũng không có người nào mang đến cho ông. Ông nói không linh. Tôi thì nói tôi rất linh, cái mong cầu của tôi là tôi cần dùng đến, còn cái mong cầu của ông là ông không cần phải dùng đến. Cho nên vào lúc

đó, tôi hỏi ông là thầy cầu một cái tủ lạnh ba năm rồi mà không có người mang đến cho thầy, vậy trong chùa của thầy có mấy người ở? Ông nói chỉ có một mình ông. Tôi lắc đầu, không cần thiết mà, ông chỉ ở có một mình, một cái đạo tràng nhỏ chỉ một người ở, không cần thiết phải dùng tủ lạnh. Cho nên nói là phải như lý như pháp mà cầu thì cảm ứng tương thông, chân thật là hữu cầu tất ứng. Hiện tại tôi ngay đến sách cũng không cầu nữa, quá nhiều rồi. Tôi đã tặng Đại Tạng Kinh cho Trung Quốc hơn 1000 bộ rồi. Hiện tại cái tôi mong cầu là cầu cho Phật pháp thường trụ dài lâu ở thế gian, cầu thế giới hòa bình, cầu xã hội an định, cầu những người bệnh, người già khổ nạn này nhận được chăm sóc thỏa đáng, trẻ thơ có thể nhận được giáo dục tốt, tôi hiện tại là cầu những thứ này. Dần dần từ từ rồi cũng sẽ thực hiện được. Phát khởi làm những sự việc này, mọi người đều biết. Việc đầu tiên phải có tiền, tiền thì không khó, thật muốn làm việc tốt thì người ra tiền ra sức rất nhiều. Khó ở đâu vậy? Khó ở chỗ tìm người chân thật có thiện tâm, tận tâm tận lực mà làm.

Bạn xem ở Singapore mọi người đều nghe nói, có một người thanh niên 101 tuổi, 101 tuổi nhưng hiện tại bà còn muốn làm Viện Dưỡng Lão, xây Viện Dưỡng Lão. Viện Dưỡng Lão ngay trong lý tưởng của bà giống như một gia đình vậy, người già nhận được chăm sóc cũng giống như hiếu tử hiền tôn hiếu thuận họ như vậy. Lý tưởng này rất tốt đẹp, nếu như chúng ta có cái duyên phận này, tôi nhất định sẽ mời bà đến chủ trì cái Viện Dưỡng Lão này. Nhưng ở Singapore thì không được, Singapore nói bà đã 101 tuổi rồi, bà phải nên nghỉ hưu sớm hơn rồi, bà không được làm việc nữa. Chúng ta đến nơi nào đó tìm một chính phủ có thể cho phép người 101 tuổi còn có thể làm việc. Tuổi tác tuy là lớn rồi, chính bà nói được rất hay, chúng ta muốn trường thọ thì không nên già, mãi mãi trẻ trung, việc này quyết định là được, con người xác thực có thể trường thọ mà không già. Cái thí dụ này cũng có quá nhiều, bạn xem chư Phật Bồ Tát đều sống lâu, đều không già.

Con người vì sao bị lão hóa vậy? Lo buồn mà lão hóa. Trong ngôn ngữ xưa nói rất hay: “lo buồn khiến người già đi”, bạn có lo lắng, những việc vướng bận trong lòng quá nhiều thì bạn sẽ bị lão hóa rất nhanh. Sự việc này có thể chứng minh. Gần đây nhất, ở ngay trong những năm gần đây, bạn học, bạn bè của tôi rất nhiều, chúng tôi cũng thường hay qua lại, bởi vì những người này đều có công tác, đời sống cũng được rất an vui, khi vừa đến tuổi về hưu thì rời khỏi chức vụ của họ. Nghỉ hưu có hai năm, khi tôi vừa gặp lại họ thì giống như mười năm không gặp, họ hoàn toàn già nua. Khi còn làm việc thì họ không nghĩ đến già, họ còn chăm chỉ nỗ lực làm việc, không hề ý thức đến tuổi già. Khi vừa về hưu thì mới nghĩ đến là ta già rồi, mỗi ngày chỉ nghĩ đến già, thế là sự lão hóa này sẽ đặc biệt nhanh. Già rồi thì đương nhiên sẽ nghĩ đến bệnh, nên bệnh gì cũng đều đến. Trên kinh Phật nói với chúng ta, chúng ta cũng vừa đọc qua Thập Thiện Nghiệp Đạo Kinh, đoạn trước giảng tất cả pháp từ tâm tướng sanh. Bạn vì sao có thể già? Vì bạn nghĩ già. Vì sao bạn có thể bệnh? Vì bạn nghĩ đến bệnh. Tuổi tác lớn rồi, họ không

còn có ý niệm nào khác hết, ngày ngày cứ nghĩ đến già, nghĩ đến bệnh, hôm nay chỗ này đau, ngày mai chỗ kia đau, nghĩ ra một thân bệnh.

Cư sĩ Hứa Triết vì sao không già chứ? Bởi vì trong đầu của bà không hề nghĩ đến già, không hề nghĩ đến bà đã già, bà cũng không hề nghĩ đến bà đau bệnh. Cho nên người ta cả đời không già, cả đời không bị bệnh vì họ không hề nghĩ đến. Xác thực rõ ràng là tất cả pháp từ tâm tướng sanh. Đạo lý này, tuy là bà chưa có học Phật nhưng bà hiểu được, ngay trong một đời của bà làm được. Bà mới xem kinh Phật hai năm nay, càng xem càng hoan hỷ, bà thể hội được sâu hơn so với người thông thường. Bà đã làm được lời của Phật nói, hoàn toàn là bà đã nghĩ đến, bà đã làm, cho nên đối với đạo lý, giáo huấn của Phật kinh, bà thể hội được rất sâu. Phát nguyện quy y Tam Bảo, hiện tại ở tại nhà ngày ngày niệm A Di Đà Phật. Cư Sĩ Lý Mộc Nguyên hỏi, hiện tại bà đang nghĩ gì? Nghĩ A Di Đà Phật. Mỗi ngày ở nhà nghĩ đến A Di Đà Phật, bà tương lai nhất định vãng sanh làm Phật. Thị hiện của bà chính là “chúng tướng vi nghiêm”. Dáng vẻ ở nơi đó, điển hình ở nơi đó, mọi người trong xã hội xem thấy, tuy là hâm mộ kính ngưỡng nhưng không biết học tập, đó là do nguyên nhân gì? Không có người giải thích, không có người dạy bảo.

Ngày nay chúng ta đọc lướt sơ qua đối với kinh giáo, thông hiểu chút ít, thì phải có trách nhiệm, có nghĩa vụ đem những đạo lý chân tướng sự thật này giới thiệu cho xã hội đại chúng. Phật dùng nhị đế nói pháp. Phật Bồ Tát, A La Hán nương chân đế. Chân Đế là gì? Không là chân, tướng là giả, phàm hễ có tướng đều là hư vọng. Tục Đế là giảng cho người thế gian chúng ta. Trong quan niệm của người thế gian, tướng là thật, không là giả, đó cũng là chân thật, cho nên đều gọi là Đế. Đế là chân lý, hai loại đều là chân thực, Chân đế, Tục đế không hai. Phật giáo hóa chúng sanh, trước nói Tục Đế, nói Thế Đế trước, sau đó mới dạy bạn từ Thế Đế khế nhập Chân Đế, đó là phương pháp giáo học của Phật. Thế Đế dễ hiểu, cho dù bạn là người quốc gia nào, bạn là người của chủng tộc nào, cũng không luận bạn tin tưởng tôn giáo nào, hỏi thử bạn là bạn có thích phát tài hay không? Mọi người đều ưa thích, phát tài thì không phân quốc tịch, không phân tôn giáo. Bạn có thích thông minh hay không? Họ cũng thích. Bạn có thích trường thọ, an vui hay không? Họ cũng thích, vậy thì đều giống như nhau, không có giới hạn mà. Phật tiếp dẫn chúng sanh, trước tiên giảng một lượt những điều này cho bạn nghe, dạy cho bạn làm thế nào phát tài, bạn không đọc Phật pháp thì bạn không hiểu được phát tài. Nếu bạn muốn phát tài, bạn nhất định phải học Phật. Người học Phật sẽ phát tài, người học Phật sẽ khai mở trí tuệ, người học Phật khỏe mạnh sống lâu. Bạn dùng điều này khuyên người ngoại quốc đến học Phật thì lập tức họ liền đến.

Chúng tôi ở Dakota nước Mỹ xây dựng một cái đạo tràng. Sau khi đạo tràng xây xong, ngày đầu tiên mở cửa, tôi liền mời những người ngoại quốc ở lân cận, họ thấy đều đi đến. Phát thiệp mời họ đến, dùng trà bánh để tiếp đãi họ, họ rất hoan hỷ. Họ đến hỏi chúng tôi Phật là gì? Tôi nói, giáo dục Phật pháp này của chúng tôi chính là dạy phát tài, khỏe mạnh, an vui, trí tuệ. Họ nói, những thứ này chúng tôi đều cần. Tôi nói,

vậy thì rất tốt, bạn thứ bảy mỗi tuần đến học. Bởi vì họ là tín đồ Cơ Đốc giáo, chủ nhật thì đến giáo đường, thứ bảy thì đến Phật đường. Đến Phật đường để làm cái gì? Học phát tài, học khỏe mạnh sống lâu. Rất đáng tiếc là thời gian tôi ở lại nơi đó quá ít. Nếu tôi ở nơi đó thời gian dài một chút, mấy người ở con đường chung quanh đó đều sẽ đến chỗ của chúng ta. Đó là gì vậy? Là Thế Đế. Những cái họ bức bách cần đến thì bạn dạy bảo cho họ có được. Khi họ có được rồi thì sau đó bạn mới nói tiếp cho họ là còn có cái cao hơn so với thứ này. Cao hơn là cái gì? Là không chết. Bạn tuy là sống lâu nhưng bạn vẫn phải chết, tôi còn có pháp môn không chết. Đây chính là từ Tục Đế nâng lên đến Chân Đế. Dần dần từng bước mà dạy cho họ.

Phật dạy chúng sanh có cả một nghệ thuật, đó gọi là phương tiện khéo léo. Điều trước tiên, hình tượng rất là quan trọng. Hình tượng là gì? Là vật xét nghiệm, bạn để cho người khác có thể xem thấy. Chúng ta chính mình nhất định phải cố gắng tu học, như giáo tu hành, chính mình làm ra gương mẫu cho người khác xem. Ta nói chúng ta không già, bạn xem dáng vẻ của tôi không già, như vậy thì họ sẽ tin tưởng. Bạn xem thấy tôi một ngày từ sớm đến tối cười hi hi, an vui tự tại, các vị từ sớm đến tối nhíu mày nhăn mặt, khi vừa so sánh thì họ lập tức liền biết. Cho nên tôi ở Thánh Hà Tây, người lân cận của Thánh Hà Tây thăm dò là những người này là đang làm cái gì? Vì sao họ an vui đến như vậy? Họ đến hỏi tôi câu này, hỏi chúng ta đang làm cái gì mà một ngày từ sớm đến tối an vui đến như vậy. Cho nên chúng ta trước hết phải là hình tượng để cho người khác xem, để cho người khởi tâm động niệm đến thăm dò, đến tìm hiểu, dần dần họ sẽ đến học tập. Dáng vẻ chính chúng ta làm ra không được tốt, làm ra không được giống như họ thì họ sẽ không tiếp nhận. Làm không được như họ thì họ càng xem càng coi thường bạn. Cho nên câu kinh văn này nghĩa là bạn nhất định phải đem hình tượng của Phật Bồ Tát thực tiễn ngay chính ở thân mình. Chúng ta đại biểu Phật Bồ Tát tiếp dẫn quần chúng rộng lớn, vậy thì đúng rồi. Chúng ta nhất định phải thông hiểu giáo lý, thấu triệt giáo nghĩa, thực tiễn ngay trong cuộc sống, độ mình độ người. Bồ Tát từ pháp môn này mà thành vô thượng đạo.

Tốt rồi, thời gian hôm nay đã hết, chúng ta chỉ giảng đến đây thôi.